

emily giffin

something borrowed

the house of books

Dit boek is eerder verschenen onder de titel *Ingepikt!*

Oorspronkelijke titel

Something borrowed

Uitgave

St. Martin's Press, New York

Copyright © 2004 by Emily Giffin

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2006, 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Marjet Schumacher

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

© Warner Bros. Ent. All rights reserved.

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3246 9

D/2011/8899/108

NUR 302

een

Ik zat in groep zeven toen ik voor het eerst nadacht over mijn dertigste verjaardag. Mijn beste vriendin Darcy en ik stuitten achter in het telefoonboek op een eeuwkalender waarmee je iedere willekeurige datum in de toekomst kon opzoeken, en met behulp van een soort roostertje kon bepalen op wat voor dag deze zou vallen. Dus keken we op welke dag onze verjaardagen, de mijne in mei en die van haar in september, in het jaar daarna zouden vallen. Ik was op een woensdag jarig, een doordeweekse dag. Zij op een vrijdag. Een kleine, maar typerende overwinning. Darcy was altijd de geluksvogel van ons tweeën. Haar huid werd sneller bruin, haar haren lieten zich makkelijker touperen, en ze had geen beugel nodig. Haar *moonwalk* was onovertroffen, net als haar radslag en haar handstandoverslag (ik kon helemaal geen handstandoverslag). Ze had een mooiere stickerverzameling. Meer Michael Jackson-speldjes. Een turkooizen, een rode én een perzikkleurige Forenza-trui (ik had er niet één – mijn moeder vond ze te trendy en te duur). En een Guess-spijkerbroek van vijftig dollar, met ritsjes bij de enkels (idem dito). Darcy had twee gaatjes in ieder oor en een broer – en al had ze liever een zus gehad, een broer was altijd nog beter dan enig kind zijn, zoals ik. Maar ik was een paar maanden ouder, en in dat opzicht zou ze me in ieder geval nooit kunnen inhalen.

Dat was dus het moment waarop ik besloot uit te zoeken op welke dag mijn dertigste verjaardag zou vallen – in een jaar dat nog zo ver weg was dat het klonk als sciencefiction. Mijn verjaardag viel op een zondag, hetgeen betekende dat mijn elegante echtgenoot en ik een betrouwbare babysitter zouden regelen voor onze twee (mogelijk drie) kinderen op de zaterdagavond ervoor, en zouden gaan dineren in een chic Frans restaurant met linnen servetten. We zouden tot na middernacht wegblijven, zodat we technisch gezien op mijn verjaardag echt uit waren. Ik zou net een grote rechtszaak hebben gewonnen – op de een of andere manier bewezen hebben dat een onschuldige man het

niet had gedaan. En mijn man zou een toast uitbrengen: ‘Op Rachel, mijn beeldschone vrouw, de moeder van mijn kinderen en de beste advocate in Indiana.’ Ik deelde mijn fantasie met Darcy terwijl we tot de ontdekking kwamen dat haar verjaardag op een maandag viel. Pech voor haar. Ik keek toe terwijl ze haar lippen tuitte en deze informatie verwerkte.

‘Ach, Rachel, wat maakt het uit op welke dag we dertig worden?’ zei ze, een gladde olijfbruine schouder ophalend. ‘Tegen die tijd zijn we oud. Verjaardagen zijn niet meer zo belangrijk als je zo oud bent.’

Ik dacht aan mijn ouders, die dertigers waren, en aan de glanzeloze manier waarop zij met hun verjaardag omgingen. Mijn vader had mijn moeder onlangs een broodrooster voor haar verjaardag gegeven, omdat ons oude broodrooster de week daarvoor kapot was gegaan. De nieuwe broodrooster kon vier sneetjes brood tegelijk roosteren in plaats van slechts twee. Het was niet echt een geweldig cadeau, maar mijn moeder had tamelijk blij geleden met haar nieuwe apparaat; nergens bespeurde ik iets van de teleurstelling die ik zelf voelde wanneer de buit met Kerstmis niet helemaal voldeed aan mijn verwachtingen. Dus waarschijnlijk had Darcy gelijk. Leuke dingen zoals verjaardagen zouden niet meer zo belangrijk zijn tegen de tijd dat we de dertig bereikten.

De volgende keer dat ik aan mijn dertigste verjaardag dacht, was in ons eindexamenjaar van de middelbare school, toen Darcy en ik samen naar *Thirtysomething* begonnen te kijken. Het was niet een van onze favoriete programma’s – we gaven de voorkeur aan vrolijke sitcoms als *Who’s the Boss?* en *Growing Pains* – maar we keken er toch naar. Wat ik vooral vervelend vond aan *Thirtysomething* waren de zeurderige personages en de deprimerende toestanden die ze over zichzelf leken af te roepen. Ik weet nog dat ik vond dat ze volwassen moesten worden en zich niet zo aan moesten stellen. Moesten ophouden met mijmeren over de zin van het leven en iets nuttigs moesten gaan doen. Dat was in de tijd dat ik vond dat mijn tienerjaren voorbij kropen, en dat ik voor eeuwig twintiger zou blijven.

Toen werd ik twintig, en in het begin leek het inderdaad eeuwig te duren. Als ik vrienden die een paar jaar ouder waren hoorde verzuchten dat het einde van hun jeugd nabij was, voelde ik me zelfvoldaan, nog niet in de gevarenzone. Ik had alle tijd. Totdat ik een jaar of zevenentwintig was, en de tijd dat er in clubs en bars naar mijn legitimatiebewijs werd gevraagd ver achter me lag. Ik begon me te verbazen over het plotseling snelle verstrijken van de tijd (wat

me deed denken aan mijn moeders jaarlijkse monoloog wanneer ze de kerstversiering te voorschijn haalde) en de bijbehorende rimpels en sporadische grijze haren. Op mijn negenentwintigste sloeg de angst echt toe, en ik realiseerde me dat ik op een heleboel manieren net zo goed al dertig kon zijn. Maar niet helemaal. Want ik kon nog steeds zeggen dat ik twintiger was. Ik had nog steeds iets gemeen met studenten.

Ik weet best dat dertig maar een getal is, dat je zo oud bent als je je voelt, en al dat soort dingen. Ik weet ook dat dertig welbeschouwd nog steeds relatief jong is. Maar niet meer zo héél jong. Het is bijvoorbeeld ruim voorbij de ideale leeftijd om kinderen te krijgen. Het is te oud om, laten we zeggen, te beginnen met trainen voor een olympische medaille. Zelfs in het meest gunstige scenario waarin je doodgaat van ouderdom, heb je ongeveer een derde van de weg naar de eindstreep al afgelegd. Daarom kan ik er niets aan doen dat ik me ongemakkelijk voel wanneer ik plaatsneem op een overvolle kastanjebruine bank in een donkere lounge in de Upper West Side op het verrassingsfeestje dat Darcy, die nog steeds mijn beste vriendin is, voor mijn verjaardag heeft georganiseerd.

Morgen is het zondag – de zondag waar ik voor het eerst over heb nagedacht toen ik in groep zeven zat en door het telefoonboek zat te bladeren. Na vanavond ben ik geen twintiger meer, en wordt er een hoofdstuk definitief afgesloten. Het gevoel dat ik heb, doet me denken aan oudejaarsavond, als het aftellen begint en ik niet precies weet of ik nou vlug mijn fototoestel moet pakken of maar gewoon van het moment moet genieten. Meestal pak ik vlug mijn fototoestel en heb ik achteraf spijt als blijkt dat de foto niet is gelukt. Vervolgens voel ik me enorm teleurgesteld en denk ik bij mezelf dat de avond leuker zou zijn geweest als er niet zoveel betekenis aan werd gehecht, als ik niet gedwongen was om te analyseren hoe mijn leven nu is en wat ik ervan wil maken.

Net als oudejaarsavond, is vanavond zowel een einde als een begin. Ik hou daar niet van. Ik rommel er altijd liever wat tussenin. Het ergste van dit einde (van mijn jeugd) en dit begin (van mijn middelbare leeftijd) is dat ik voor het eerst in mijn leven tot de conclusie kom dat ik niet weet waar ik naartoe ga. Mijn behoeften zijn simpel: een leuke baan en een lieve vent. Op de vooravond van mijn dertigste verjaardag moet ik echter onder ogen zien dat ik geen van beide heb.

Ten eerste ben ik advocate bij een grote firma in New York. Dat betekent per definitie dat ik me ellendig voel. Advocaat zijn is gewoon

niet wat iedereen zich ervan voorstelt – het lijkt in niets op *L.A. Law*, de televisieserie die in de jaren negentig het aantal rechtenstudenten explosief deed toenemen. Ik maak verschrikkelijk lange dagen voor een kwaadaardige partner met een anale persoonlijkheid, ik knap hoofdzakelijk saaie karweitjes op, en ik word verteerd door een soort haat jegens mijn werk. Dus heb ik de mantra van de advocaat uit mijn hoofd geleerd: *Ik haat mijn werk en neem binnenkort ontslag*. Zodra ik mijn leningen heb afbetaald. Zodra ik de bonus van volgend jaar heb gehaald. Zodra ik iets anders heb bedacht en waarvan ik de huur kan betalen. Of iemand heb gevonden die de huur voor me betaalt.

Dat brengt me bij mijn tweede punt: ik ben alleen in een miljoenenstad. Ik heb vrienden zat, zoals de enorme opkomst van vanavond wel aantoonde. Vrienden om mee te skaten. Vrienden om de zomer mee door te brengen in de Hamptons. Vrienden om op donderdagavond na het werk iets mee te gaan drinken. En ik heb Darcy, mijn beste vriendin van vroeger, die dit alles in één is. Maar iedereen weet dat vrienden niet genoeg zijn, hoewel ik vaak beweert van wel, puur om mijn figuur te redden in het bijzijn van mijn getrouwde en verloofde vriendinnen. Het was niet mijn bedoeling om op mijn dertigste alleen te zijn. Ik had nu al wel een man willen hebben; ik had willen trouwen als twintiger. Maar ik heb geleerd dat je niet kunt verwachten dat je leven verloopt volgens het door jou opgestelde tijdschema. Dus daar sta ik dan, aan de vooravond van een nieuw decennium, in het besef dat alleen zijn op je dertigste ontmoedigend is, terwijl ik me door het feit dat ik straks dertig ben nog meer alleen voel.

De situatie is des te treuriger omdat mijn oudste en beste vriendin een fantastische pr-baan heeft en zich onlangs heeft verloofd. Darcy is nog steeds de geluksvogel van ons tweeën. Ik kijk naar haar terwijl ze een verhaal vertelt aan een aantal van ons, onder wie haar verloofde. Dex en Darcy vormen een prachtig koppel, lang en slank, met donker haar en groene ogen. Ze behoren tot de mooiste mensen van New York. Het goedgeklede stel dat teer porselein en kristal uitzoekt op de zesde verdieping van Bloomingdale. Je vindt hun zelfvoldane air walgelijk, maar je kunt jezelf er niet van weerhouden om naar hen te staren wanneer je op dezelfde verdieping aan het zoeken bent naar een niet te duur cadeau voor de zoveelste bruiloft waar je in je eentje naartoe moet. Je spant je in om een glimp van haar ring op te vangen, en hebt er meteen spijt van. Ze ziet je staren en laat haar blik minachtend van je kruin naar je tenen glijden. Je wou dat je niet uitgere-

kend je tennisschoenen had aangetrokken om naar Bloomingdale te gaan. Zij denkt waarschijnlijk dat je schoeisel deels verantwoordelijk is voor je probleem. Je koopt de geijkte Waterford-vaas en maakt je uit de voeten.

‘Dus denk erom: als je om een Braziliaanse bikiniwax vraagt, wees dan altijd heel precies. Zeg dat ze een landingsbaan over moeten laten, want voor je het weet heb je geen haar meer over, en zie je eruit als een tienjarige!’ besluit Darcy haar gewaagde monoloog, en ieder-een lacht. Behalve Dex, die zijn hoofd schudt alsof hij wil zeggen: wat een portret is die verloofde van mij toch.

‘Oké, ik ben zo terug,’ zegt Darcy opeens. ‘Een rondje tequila voor iedereen!’

Terwijl ze zich van de groep losmaakt en in de richting van de bar loopt, denk ik terug aan alle verjaardagen die we samen hebben ge-vierd, alle mijlpalen die we samen hebben bereikt, mijlpalen die ik al-tijd als eerste bereikte. Ik haalde mijn rijbewijs eerder dan zij, mocht eerder alcohol drinken dan zij. Het feit dat ik ouder ben, al is het maar een paar maanden, was altijd een voordeel. Maar nu zijn de rol-len omgedraaid. Darcy heeft nog een extra zomer als twintiger – een voordeel van in de herfst jarig zijn. Niet dat het voor haar veel uit-maakt: als je verloofd of getrouwd bent, is dertig worden gewoon niet hetzelfde.

Darcy leunt inmiddels over de bar heen en flirt met de aspirant ac-teur/barman die ergens in de twintig is, en over wie ze me al verteld heeft dat ze hem ‘helemaal suf zou neuken’ als ze nog vrijgezel was. Op de middelbare school heeft ze een keer gezegd: ‘Ik dump mijn vriendjes niet, ik ruil ze in voor iets beters.’ Ze heeft woord gehou-den, en zij was nooit degene die werd gedumpt. Gedurende onze tie-nerjaren, de middelbare school en iedere dag van onze jaren als twin-tiger heeft ze vriendjes gehad. Vaak heeft ze meer dan één aanbieder die hoopvol in haar buurt rondhangt.

Ik bedenk dat ik het wel aan zou kunnen leggen met de barman. Ik ben totaal ongebonden – ben zelfs in geen twee maanden meer met ie-mand uit geweest. Het lijkt me echter niet iets wat je moet doen als je dertig bent. Een avontuurtje voor één nacht is iets voor meiden van in de twintig. Niet dat ik er verstand van heb. Ik ben altijd een braaf meisje geweest dat niet van het rechte pad afweek. Ik haalde tien-en op de middelbare school, ging naar de universiteit, studeerde magna cum laude af, en ging daarna meteen bij een groot advocatenkantoor werken. Niks met een rugzak door Europa trekken, geen rare verha-

len, geen ongezonde wellustige relaties. Geen geheimen. Geen intriges. En nu lijkt het te laat voor dat alles. Want dat soort dingen zou alleen maar vertraging betekenen om mijn doel te bereiken: een man vinden, kinderen krijgen, en een huis met een gazon en een garage en een broodrooster dat vier sneetjes tegelijk kan roosteren.

Dus ik voel me onzeker over mijn toekomst en heb een vaag gevoel van spijt over mijn verleden. Ik zeg tegen mezelf dat ik morgen tijd heb om te mijmeren. Nu ga ik lol maken. Het is het soort beslissing dat een gedisciplineerd mens simpelweg kan nemen. En ik ben buitengewoon gedisciplineerd – het type kind dat vrijdagmiddag direct na school haar huiswerk maakte, het soort vrouw (met ingang van morgen ben ik definitief meisje-af) dat elke avond flost en elke ochtend haar bed opmaakt.

Darcy komt terug met de drankjes, maar Dex weigert, dus Darcy staat erop dat ik er twee neem. Voordat ik het weet, begint de avond de wazige vorm aan te nemen die de wereld om je heen krijgt wanneer je niet langer aangeschoten bent maar dronken, en je de precieze volgorde van dingen en alle besef van tijd kwijtraakt. Kennelijk heeft Darcy dat punt nog eerder bereikt dan ik, want ze staat al op de bar te dansen. Rond te draaien en te tollen in een rood halterjurkje en naaldhakken.

‘Ze steelt de show op jouw feestje,’ zegt Hillary, mijn beste vriendin van kantoor, zo zacht dat alleen ik het kan horen. ‘Ze is schaamteloos.’

Ik lach. ‘Ach ja. Het was te verwachten.’

Darcy slaakt een kreet, klapt boven haar hoofd in haar handen en wenkt me met een verleidelijke blik die iedere man met heimelijke fantasieën over erotiek tussen twee vrouwen moet aanspreken. ‘Rachel! Rachel! Kom hier!’

Natuurlijk weet ze dat ik niet kom. Ik heb nog nooit boven op een bar staan dansen. Ik zou niet weten wat ik er moest doen, behalve vallen. Ik schud mijn hoofd en glimlach, een beleefde weigering. We wachten allemaal op haar volgende zet. Ze begint met haar heupen te draaien, precies op de maat van de muziek, buigt langzaam voorover en brengt haar lichaam met een ruk weer omhoog, zodat haar lange haren naar alle kanten uitwaaiëren. De soepele manoeuvre doet me denken aan haar perfecte imitatie van Tawny Kitaen in de videoclip van ‘*Here I Go Again*’ van Whitesnake, aan de manier waarop ze met haar benen in de spagaat over de motorkap van haar vaders BMW rolde, tot groot genoegen van de tienerjongens uit de straat. Ik werp

een blik op Dex, die op dit soort momenten nooit precies weet of hij nou geamuseerd of geïrriteerd moet zijn. Het is een understatement om te zeggen dat de man geduld heeft. Voor mij geldt hetzelfde.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, Rachel!’ gilt Darcy. ‘Laten we allemaal het glas heffen op Rachel!’

Iedereen doet het. Zonder de ogen van haar af te wenden.

Een minuut later tilt Dex haar met een snelle zwaai van de bar, slingert haar over zijn schouder en zet haar in één vloeiende beweging naast mij op de grond neer. Dit heeft hij duidelijk vaker gedaan. ‘Oké,’ kondigt hij aan. ‘Ik neem de organisatrice van dit gezellige feestje mee naar huis.’

Darcy grist haar drankje van de bar en stampst met haar voet. ‘Je bent niet de baas over mij, Dex! Nee hè, Rachel?’ Terwijl ze haar onafhankelijkheid verdedigt, struikelt ze en er klotst een hele plens martini over de schoen van Dex.

Dex trekt een gezicht. ‘Je bent dronken, Darce. Dit is voor niemand meer leuk, behalve voor jou.’

‘Oké. Oké. Ik ga wel mee... Ik voelde me toch al niet zo lekker,’ zegt ze. Ze ziet eruit alsof ze moet overgeven.

‘Gaat het wel?’

‘Ja hoor. Maak je geen zorgen,’ zegt ze, nu in de rol van braaf ziek meisje.

Ik bedank haar voor het feestje, zeg dat het een totale verrassing was – hetgeen een leugen is, want ik wist dat Darcy mijn dertigste verjaardag zou uitbuiten om nieuwe kleren te kopen, een gigantisch feest te geven en net zoveel van haar eigen vrienden uit te nodigen als van de mijne. Toch was het aardig van haar om het feest te organiseren, en ik ben blij dat ze het heeft gedaan. Ze is het soort vriendin dat altijd overal een speciaal tintje aan geeft. Ze omhelst me stevig en zegt dat ze alles voor me zou doen, en wat zou ze zijn zonder mij, haar erebruidsmeisje, de zus die ze nooit heeft gehad. Ze slaat door, zoals ze altijd doet als ze te veel heeft gedronken.

Dex snoert haar de mond. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag, Rachel. We spreken je morgen wel.’ Hij geeft me een kus op mijn wang.

‘Dank je wel, Dex,’ zeg ik. ‘Welterusten.’

Ik kijk toe terwijl hij haar naar buiten loodst en haar elleboog vasthoudt nadat ze bijna is gestruikeld over de stoepwand. *O, had ik maar zo’n beschermengel.* Kon ik me maar zo roekeloos verliezen in de drank in de wetenschap dat er iemand is die me veilig thuisbrengt.

Enige tijd later duikt Dex opnieuw op in de bar. ‘Darcy is haar tasje

kwijt. Ze denkt dat ze het hier heeft laten liggen. Het is klein, zilverkleurig,' zegt hij. 'Heb jij het gezien?'

'Is ze haar nieuwe Chanel-tasje kwijt?' Ik schud met mijn hoofd en begin te lachen omdat het typisch iets voor Darcy is om dingen kwijt te raken. Normaal gesproken let ik op haar spullen, maar op mijn verjaardag ben ik vrij van dienst. Desondanks help ik Dex met zoeken naar het tasje, dat ik uiteindelijk onder een barkruk zie liggen.

Terwijl Dex zich omdraait om weg te gaan, haalt zijn vriend Marcus, een van zijn bruidsjonkers, hem over om te blijven. 'Kom op, man. Blijf toch nog even.'

Dus Dex belt naar huis, en Darcy geeft met een dikke tong haar toestemming en zegt dat hij zich zonder haar moet amuseren. Hoewel ze waarschijnlijk bij zichzelf denkt dat zo iets niet mogelijk is.

Langzaam maar zeker gaan mijn vrienden er na een laatste groet vandoor. Dex en ik blijven met zijn tweeën achter, nadat zelfs Marcus is afgehaakt. We zitten aan de bar te kletsen met de acteur/barman die een 'Amy'-tatoeage heeft en totaal niet geïnteresseerd is in een advocate op leeftijd. Het is al na tweeën als we besluiten dat het tijd is om te gaan. De nacht doet eerder denken aan midzomer dan aan lente, en de warme lucht vervult me plotseling met hoop: *Dit wordt de zomer waarin ik mijn vent ontmoet.*

Dex wenkt een taxi voor me, maar als er uiteindelijk eentje stopt, zegt hij: 'Wat dacht je van nog een bar? Nog één drankje?'

'Mij best,' zeg ik. 'Waarom niet?'

We stappen allebei in en hij zegt tegen de chauffeur dat hij maar gewoon moet gaan rijden, dat hij nog moet bedenken waar we naartoe gaan. We belanden in Alphabet City in een bar op de kruising van Seventh en Avenue B, die de toepasselijke naam 7B draagt.

Het is geen vrolijke tent – 7B is smerig en rokerig. Toch vind ik het er leuk – niet gelikt, en het is ook geen kroeg die pretendeert om cool te zijn omdat het er niet gelikt is.

Dex wijst naar een tafeltje in een nis. 'Ga zitten. Ik kom zo.' Dan draait hij zich om. 'Wat wil je drinken?'

Ik zeg dat ik hetzelfde wil als hij, ongeacht wat dat is, en ga aan het tafeltje op hem zitten wachten. Ik zie dat hij iets zegt tegen een meisje aan de bar met een legergroene cargobroek en een mouwloos T-shirt met de tekst 'Fallen Angel'. Ze glimlacht en schudt haar hoofd. Op de achtergrond klinkt 'Omaha'. Het is zo'n liedje dat zowel melancholiek als vrolijk lijkt.

Even later glijdt Dex op de bank tegenover mij en duwt een biertje

in mijn richting. ‘Newcastle,’ zegt hij. Dan glimlacht hij, en er verschijnen kleine rimpeltjes rond zijn ogen. ‘Goed?’

Ik knik en glimlach.

Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Fallen Angel zich omdraait op haar barkruk en Dex aandachtig opneemt – zijn scherpe gelaatstrekken, golvende haar, volle lippen. Darcy heeft ooit eens geklaagd dat Dex meer bewonderende blikken krijgt dan zij. Toch lijkt Dex, in tegenstelling tot zijn vrouwelijke wederhelft, niet te merken dat hij de aandacht trekt. Fallen Angel richt haar blik nu op mij en vraagt zich waarschijnlijk af wat Dex doet met zo’n doorsnee iemand. Ik hoop dat ze denkt dat we een stel zijn. Vanavond hoeft niemand te weten dat ik slechts een van de bruiloftsgasten ben.

Dex en ik praten over ons werk en over het huisje in de Hamptons dat we met zijn allen voor de zomer hebben gehuurd, en over een heleboel andere dingen. Maar Darcy komt niet ter sprake, en hun naderende bruiloft evenmin.

Als we ons bier op hebben, lopen we naar de jukebox en stoppen hem vol met dollarbiljetten, zoekend naar goede liedjes. Ik toets twee keer de code in voor ‘Thunder Road’ omdat het mijn lievelingsliedje is. Dit vertel ik Dex.

‘Ja. Springsteen is ook mijn favoriet. Weleens een concert van hem gezien?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Twee keer. *Born in the USA* en *Tunnel of Love*.’

Ik vertel hem bijna dat ik er met Darcy naartoe ben geweest toen we op de middelbare school zaten, haar had meegesleept ook al hield ze veel meer van groepen als Poison en Bon Jovi. Maar ik begin er niet over. Want dan zal hij zich herinneren dat hij naar huis moet, en ik wil niet alleen zijn in mijn laatste, als los zand tussen mijn vingers weg glijdende momenten als twintiger. Ik zou ze natuurlijk liever met een partner delen, maar Dex is beter dan niets.

7B gaat bijna sluiten. We halen nog een paar biertjes en gaan terug naar onze nis. Enige tijd later zitten we weer in een taxi en rijden we noordwaarts op First Avenue. ‘Twee adressen,’ zegt Dex tegen onze chauffeur, omdat we aan weerszijden van Central Park wonen. Dex omklemt Darcy’s Chanel-tasje, dat er klein en misplaatst uitziet in zijn grote handen. Ik werp een blik op de zilveren wijzerplaat van zijn Rolex, een cadeautje van Darcy. Het is bijna vier uur.

Tien of vijftien blokken lang zitten we zwijgend naast elkaar, allebei uit ons eigen raampje naar buiten kijkend, totdat de taxi door een kuil in het wegdek rijdt en ik opeens naar het midden van de achter-

bank word geslingerd, mijn been tegen het zijne gedrukt. En dan opeens, totaal onverwacht, kust Dex me. Of misschien kus ik hem. Op de een of andere manier zijn we opeens aan het zoenen. Mijn verstand gaat op nul terwijl ik luister naar het zachte geluid van onze lippen die elkaar keer op keer ontmoeten. Op een bepaald moment tikt Dex op het tussenschot van plexiglas en zegt tegen de chauffeur, tussen twee kussen door, dat we uiteindelijk toch naar één adres gaan.

We arriveren op de hoek van Seventy-third en Third, vlak bij mijn appartement. Dex geeft de chauffeur een briefje van twintig en wacht niet op zijn wisselgeld. We rollen uit de taxi en kussen elkaar weer op de stoep en daarna onder de ogen van José, mijn portier. We kussen de hele weg naar boven in de lift. Ik sta tegen de wand van de lift gedrukt, mijn handen op zijn achterhoofd. Het verbaast me hoe zacht zijn haar is.

Ik sta te hannesen met mijn sleutel, draai hem de verkeerde kant uit in het slot. Dex heeft zijn armen om mijn middel en zijn lippen in mijn nek en op de zijkant van mijn gezicht. Eindelijk is de deur open, en we staan midden in mijn eenkamerflat te kussen, leunend op elkaar. We stommelen naar mijn opgemaakte bed, compleet met strak ingestopte hoeken.

‘Ben je dronken?’ Zijn stem is een fluistering in het donker.

‘Nee,’ zeg ik. Je zegt namelijk altijd nee wanneer je dronken bent. En ook al ben ik dronken, in een helder ogenblik denk ik bewust na over wat er ontbrak toen ik twintiger was, en wat ik graag wil als ik dertiger ben. Het dringt tot me door dat ik het in deze gedenkwaardige verjaardagsnacht op een bepaalde manier allebei kan hebben. Dex kan mijn geheim zijn, mijn laatste kans op een duister hoofdstuk als twintiger, en hij kan ook een soort voorproefje zijn – een belofte dat iemand als hij op mijn weg zal komen. Darcy is in mijn gedachten, maar ze wordt naar de achtergrond gedrongen, onder de voet gelopen door een kracht die sterker is dan onze vriendschap en mijn eigen geweten. Dex gaat op me liggen. Mijn ogen zijn dicht, dan open, dan weer dicht.

En dan, opeens, heb ik seks met de verloofde van mijn beste vriendin.